

РЕШЕНИЕ

№ 537

гр. П., 08.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – П., V ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ ЦВ. КРЪСТЕВА

Членове: РЕНИ В. ГЕОРГИЕВА
ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТОМИР ОЛ. ЦЕНКОВ
като разгледа докладваното от СИЛВИЯ ЦВ. КРЪСТЕВА Въззивно гражданско дело № 20224400500749 по описа за 2022 година

ПРОИЗВОДСТВО по чл.258 и сл. от ГПК.

Въззивното гражданско производство пред Окръжен съд- гр.П. е образувано на основание въззивна жалба от Н. Т. Ц. с ЕГН***** срещу Решение № 1023/ 07. 07. 2022 г. по гр. д. №4188/21 г. по описа на РС- П..

Въззивният жалбоподател твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, необосновано и неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. С въззивната жалба е отправено искане за отмяна на решението на районния съд като неправилно и незаконосъобразно и да бъде уважен предявеният иск.

Въззиваемата страна „***“ ЕООД - гр. П. с ЕИК*** е изразила становище, че решението на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД, като извърши проверка по допустимостта на въззивната жалба съгласно чл.267, ал.1 от ГПК при съответно прилагане на чл.262 от ГПК, установи следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване, от надлежна страна, която има правен интерес да обжалва решението, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

С обжалваното решение районният съд въз основа на доказателствата по делото е отхвърлил като неоснователен предявения от Н. Т. Ц. с ЕГН***** срещу „***“ ЕООД – гр. П. с ЕИК*** иск с правно основание чл. 124, ал.1 ГПК вр. чл. 95 ЗЗД за установяване несъществуването на взмание в полза на ответника за сумата от 150 лв. по издадени 15 бр. фактури за периода от 29. 06. 2018 г. до 09. 06. 2020 г. поради забава на кредитора „***“ ЕООД – гр.П. поради неприемане на плащане и неточно отчитане на потреблението. С решението районният съд е осъдил на основание чл. 78, ал.3 ГПК Н. Т. Ц. с ЕГН***** да заплати на „***“ ЕООД – гр. П. с ЕИК*** сумата от 50 лв. деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение.

За да постанови решението си първоинстанционният съд въз основа на доказателствата по делото е приел, че е сезиран с иск с правно основание чл. 124, ал.1 ГПК вр. чл. 95 ЗЗД за установяване несъществуването на вземания на ответника за сумата от 150 лв. по издадени 15 броя фактури за периода от 29. 06. 2018 г. – 09. 06. 2020 г. поради забава на кредитора ответник изразяваща се в неприемане на плащането на определени фактури и поради неточно отчитане на потреблението на ответника. Съдът се е позовал на разпоредбата на чл. 95 ЗЗД за забава на кредитора когато неоправдано не е прието предложеното му от длъжника изпълнение или не даде необходимото съдействие, без което длъжникът не би могъл да изпълни задължението си. Съдът се е позовал на съдебната практика и на разпоредбата на чл. 967, ал.1, пр.2 ЗЗД, че за да докаже забава на кредитора с последиците по чл. 95 ЗЗД длъжникът трябва да представи доказателства, че е предприел действия по чл. 97, ал.1, пр.2 ЗЗД за депозирание на парична сума в банка и уведомяване на кредитора за това, само предложение за изпълнение не поставя кредитора в забава. В тази връзка първоинстанционният съд е установил, че липсват доказателства ищцата да е предложила изпълнение, а ответникът чрез своите служители да е отказал да приеме плащане. Посочено е, че липсват доказателства за влягане на дължимата сума в банка и уведомяване на

кредитора за това по смисъла на чл. 97, ал.1, пр.2 ЗЗД. Съдът е приел, че в конкретния случай е налице заявена готовност от длъжника за плащане, което не представлява изпълнение по смисъла на чл. 95 и чл. 97, ал.1, пр.2 ЗЗД.

По твърденията на ищцата за неточно отчитане на потреблението на вода от ищеца съдът е посочил, че по делото са представени 15 бр. фактури за процесния период, които не са оспорени от ищцата и че начислените суми съответстват на отчетеното потребление.

Въз основа на тези фактически и правни изводи районният съд е отхвърлил иска като неоснователен и недоказан.

Въззивният съд възприема изцяло изложените мотиви от първоинстанционния съд в обжалваното решение, като счита, че същото като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

В исковата молба и в настоящата въззивна инстанция въззивницата твърди, че е предложила плащане на определено количество използвана от нея вода на ответника, като не е прието плащането и е налице забава на кредитора по смисъла на чл. 95 ЗЗД. Същата твърди, че дори е направила изявление за авансово плащане за последващи периоди, което също не е прието от ответника. Независимо от твърденията въззивницата не е представила доказателства за предложение към ответното дружество за плащане по процесните 15 бр. фактури, още повече, че от твърденията на въззивницата става ясно, че същата не е съгласна с установеното потребление до смяната на водомера в жилището ѝ през 2019 г. Липсват доказателства за писмено предложение за плащане от ищцата на ответника и липсват данни за влагане на сумата в банкова сметка съгласно изискванията на чл. 97, ал.1, пр.2 ЗЗД. В крайна сметка е налице забава на въззивницата като длъжник по задължението за заплащане потреблението на вода за процесния период съгласно 15 бр. фактури, поради което задължението е изискуемо и дължимо.

По въпроса за неправилното отчитане потреблението на вода в жилището на въззивницата изводите на районния съд за неоспорени фактури от същата и неоспорени задължения по фактурите са правилно. Освен изложеното от първоинстанционния съд следва да се има пред вид, че преди смяната на водомера на въззивницата през 2019 г. на същата е отчитана консумация на вода от 5 куб. м. за всеки месец поради липса на достъп до жилището и до водомера от служители на ответното дружество и освен това

поради изтекъл 10 годишен срок за проверка на водомера и евентуална негова смяна. В този случай жилището на въззивницата е определяно като жилище без водомер и е прилагана разпоредбата на чл. 39, ал.5, т.1, пр.2 от Наредба №4 от 14. 09. 2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи. Цитираната разпоредба допуска по изключение за потребители, които нямат монтирани водомери на водопроводните отклонения и индивидуални водомери, месечното количество изразходвана, отведена и пречистена вода да се заплаща по 5 куб. м при нетоплофицирано жилище за всеки обитател. Видно от приложените по делото карнети за жилището на въззивницата е налице отбелязване, че същата не отваря на служител на ответното дружество за проверка на водомера, не желае да се проверява водомера, поради което е приложена разпоредбата на чл. 39, ал.5, т. 1, пр. 2 от наредбата и са начислявани 5 куб. м. консумирана вода от въззивницата. След смяната на водомера през 2019 г. установените количества употребена вода са значително по- малко, което съответно е намалило и стойността на консумираната вода. Съдът счита, че не е налице неточно отчитане на водата от служители на ответното дружество за жилището на въззивницата преди смяната на водомера през 2019 г., тъй като са спазени изискванията на цитираната наредба при липса на смяна на водомер, което се приравнява на липса на водомер. По тези съображения въззивният съд счита, че доводите на въззивницата за неточно отчитане на водата и некоректно отношение на ответното дружество към нея са неоснователни и не следва да бъдат уважени.

По изложените съображения въззивният съд счита, че решението на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото във въззивната инстанция съдът счита, че следва на основание чл. 273 вр. Чл. 78, ал.3 и чл. 80 ГПК въззивницата да заплати на въззиваемата страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 272 вр. чл. 271, ал.1, пр.1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно Решение №

1023/ 07. 07. 2022 г. по гр. д. №4188/21 г. по описа на РС- П..

ОСЪЖДА на основание чл. 273 вр. чл. 78, ал.3 и чл.80 ГПК Н. Т. Ц. с ЕГН*** да заплати на „***“ ЕООД - гр. П. с ЕИК*** деловодни разноси във въззивната инстанция – юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.**

РЕШЕНИЕТО на основание чл. 280, ал.3, т.1, пр.1 ГПК не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____